

## Abstrakt

Vztah Evropského hospodářského společenství a Rady vzájemné hospodářské pomoci prošel mezi lety 1957 a 1973 zásadní proměnou. Práce argumentuje, že institucionální kontakty mezi oběma organizacemi byly logickým důsledkem jejich vnitřního vývoje. Obě reprezentovaly regionální ekonomickou integraci a i přes politicko-ideologické rozpory byly nuceny, i vzhledem k rozšiřujícím se kontaktům mezi členskými státy, navázat určitou míru spolupráce. Po podpisu Římských smluv, zakládajících EHS, odmítla RVHP de iure uznat existenci Společenství a odsoudila je jako diskriminující kapitalistickou organizaci. Ve stejné době procházela Rada reformami, které měly prostřednictvím propojených ekonomik upevnit soudržnost východního bloku. Přijetím Statutu z roku 1959 se v RVHP ustanovila vnitřní struktura a principy fungování. První úspěchy EHS, snaha o vlastní reformy a přihláška Velké Británie motivovaly RVHP k prvnímu přehodnocení přístupu k EHS. Sovětské vedení se neúspěšně snažilo v RVHP prosadit supranacionální vedení, které v EHS kritizovalo jako diskriminační princip. Po nástupu francouzského prezidenta de Gaulla a neúspěchu rozšíření Společenství se vzájemný kontakt obou organizací minimalizoval. Změny v mezinárodním prostředí na přelomu 60. a 70. let a obnovení aktivity v západoevropském integračním procesu vedly k nutnosti kontaktu mezi RVHP a EHS. Jako klíčové faktory pro navázání oficiálních vztahů ze strany RVHP lze označit ratifikaci Moskevské smlouvy, přijetí Společné obchodní politiky EHS a snahu o upevnění východního bloku pod kontrolou SSSR. EHS bylo motivováno snahou o zachování politiky détente a úsilím o prohlubování integračního procesu v rámci Společné obchodní politiky.